

באנו חושך לגרש בידינו אור!

הרב דרור אריה - ר"מ בישיבת שדרות | יו"ר "נאמני הרבנות הראשית"

בס"ד

באנו חושך לגרש, בידינו אור!

הרב דרור אריה – ר"מ בשיבת שדרות | יו"ר "נאמני הרבנות הראשית"

מבוא – על האמון בדור

דורנו, דור התחיה, הוא דור נפלא.

דורנו זוכה לחיות ולראות בשוב ה' ציון. אלומתנו קמה וגם ניצבה, 'והיא כפורחת עלתה ניצה, הבשילו אשכולותיה'. מופיעות בו עוצמות של פיתוח גשמי ורוחני, ריבוי אור וריבוי תורה, כמותם לא היו מאז מלכות שלמה.

המסה הזאת נכתבת מתוך אופטימיות גדולה. מתוך ראיית האור הגדול, שהוא ללא ספק מרובה מן החושך, ומתוך הבנה כי גם הצללים והמכשולים העומדים בפני הדור הם בדרך כלל תוצאה ישירה של האור שקדם להם.

הרב קוק זצ"ל, מורה התחייה הגדול, מרבה להתייחס לצרות ולנפילות של עקבתא דמשיחא, לתהיות, לסיבוכים ולבלבולים שמלווים את תהליך התחייה. במאמר הדור, למשל, עמל הרב להסביר למחנכי הדור כי הנגעים שהם רואים אינם נגעים רגילים הנובעים משפלות הדור, אלא הם נגעי אור הנוצרים דווקא ממעלת הדור ומבקשתו לגדלות ולחופש.

אלא שהאור שאותו מבקש הדור נמצא דווקא בבית המדרש ולא במבואות האפלים של תרבות הגויים.

בקשת החירות והדעת, הניכרת כל כך בתווי פניהם של בני הדור ובנותיו, היא בקשה נפלאה. אלא שסכנות של טעייה ותעייה מקיפות אותה ועלולות להביא אותה למשבר. עם ההתבוננות בכל האור הטמון בדור הכל כך מיוחד שלנו, שהוא ליבו של העולם, אי אפשר להתעלם מהמחלות הרוחניות המורכבות המתקיפות אותו ללא הרף ומאטות את קצב פעולתו.

ברור לנו שגם משברים אלו יחלפו. העננים לא יכולים להסיר את השמש. הם יכולים להסתיר אותה לזמן מוגבל, אך עם הנצח המקווה אל ה' בוודאי יצא מהנפילה, וכמו

תמיד הוא ישוב ברכוש גדול.

תפקידנו בעת הזאת הוא לסייע לעגלה המיוחדת הזאת לצאת מן הבוץ ולשוב למסלול האיתן והיציב של הגאולה, גאולה שתלויה במצבו הרוחני של הדור. עלינו גם להישמר מן המחלות ולזרוק גלגל הצלה לאחינו התועים שנסחפו בסחף האדיר של התרבות הזמנית.

יש לנו אהבה רבה וכבוד גדול לדור הזה, עד כדי הערצה. גם אויבנו מסביב מבינים את גדולתו, והם מבקשים להחליש את כוחו על ידי השפעה תרבותית שלילית. אויבנו הרוחניים עושים שימוש ציני בתביעה העמוקה של הדור לחופש ואור, וצדים אותו לרשת סבוכה של יצרים וריקנות דחוסה והזויה.

עלינו להגביר חיילים ולהיות החשמונאים החדשים שיודעים לנצח ולהדליק את השמן הטהור.

אל תירא ישראל

אל לנו לחשוש שמא אנחנו המיעוט ולחשוב שאולי עלינו ליישר קו עם הדעות המשובשות הבאות אלינו מהמערב ה"נאור" וחודרות גם לתוך מחננו.

אנו יודעים היטב מהו הפרצוף האמיתי של הדור. יש לנו פסיכואנליזה מדויקת: תשוקתו היא לחיי קודש. ישראל האמיתי הוא ישראל של מעמד הר סיני, של אחדות עמוקה, של "יוחן ישראל" סביב התורה שמאירה בהר ומציתה 'אש תמיד' בלב כל אדם מישראל!

גם העובדה שחלק מהדור הולך נגד התורה ורועה בשדות זרים נובעת מבקשה פנימית לאור אלוהי עמוק יותר, גבוה ונישא המותאם לרוחו הגאולית.

אל לנו לחשוש מהמחלות, ואל לנו ליישר קו עם החיידקים התוקפים אותנו, שהרי כבר לימד אותנו הרמב"ם, הפוסק והרופא הגדול (שו"ת הרמב"ם, הלכות תפילה ונשיאת כפים פרק יב): **"לפי שאם נראה אנשים חולים לא נחלה אנחנו לבריא בסבתם כדי שיהיו שוים אבל נשתדל אנחנו להברות לחולה כדי שיהיו שוים"**. כלומר עלינו לשמור על הבריאות ולנסות להבריא את החברה, גם אם יש מהחולים בחברה שמתרעמים נגדנו.

ההתרשלות בעבודת הקודש

הב"ח בהלכות חנוכה (סימן תרע) שואל: מדוע אין חיוב סעודה בחנוכה כמו בפורים? בתשובתו הוא מגלה מדוע בעצם נגזרה גזירת היוונים נגד עבודת המקדש. התמיהה גדולה מפני שהיוונים הם אלה שהניחו באמצעות ההלניזם את היסודות לתפיסה המודרנית המערבית, ולכאורה מתבקש היה שיאפשרו חופש דת.

"אבל בחנוכה עיקר הגזירה היתה על שהתרשלו בעבודה ועל כן היתה הגזירה לבטל מהם העבודה כדתינא בברייתא (אוצר מדרשים [אייזנשטיין] עמ' 193 ד"ה דור) שגזר עליהן אותו הרשע לבטל התמיד ועוד אמר להם מצוה אחת יש בידם אם אתם מבטלין אותה מידם כבר הם אבודין ואיזה זה הדלקת מנורה שכתוב בה (שמות כז) להעלות נר תמיד כל זמן שמדליקין אותן תמיד הם עומדין כו' עמדו וטימאו כל השמנים וכשחזרו בתשובה למסור נפשם על העבודה הושיעם ה' על ידי כהנים עובדי העבודה בבית ה' ע"כ נעשה הנס גם כן בנרות תחת אשר הערו נפשם למות על קיום העבודה ולפיקך לא קבעום אלא להלל ולהודות שהיא העבודה שבלב"

כלומר, ראשית הנפילה הייתה בהתרשלות בעבודת המקדש.

אפילו יראי ה' נסחפו אחרי ה"אור" הטמא של יוון, והישועה באה רק לאחר ששבו מדרך ומסרו את נפשם על קדושת התורה.

טומאת השמנים מבטאת את השחתת הדעות והמידות בשל צביון זר שהשתלט על נפשו של האדם הישראלי. עם ישראל וכוהניו נשטפו בזרם ההלניסטי, ששם דגש על הגוף ועל החומר, על פיתוח החיצוניות על ידי הדמיון, הרגש והיופי.

הברק המטעה של תרבות יוון

הברק שהטעה וסחף כל כך היה הפיתוח המדעי, החכמה והפילוסופיה שהתלוו לבקשת העונג היצרי וטומאת התאוות. לצד בקשת החכמה עודדו הפילוסופים הגדולים את התעצמות התאוות, התפארו בחשיפת הגוף ואף הדריכו לגילוי עריות ומשכב זכור.

עוד ברק מטעה הוא היופי והאסתטיקה החיצוניים, כמו גם הברק הלשוני. **"יפת אלהים ליפת"** - השפה הנאה וההדר החיצוני שביפת מושכים את הלב. **"יפת"** הוא שם נרדף לתרבות ונאורות, אך על אף כל הגיהוץ החיצוני - אין לו את הקודש הפנימי של **"וישכן באהלי שם!"**

ב"רפובליקה של אפלטון", יצירה ספרותית על המדינה האידאלית אותה חזה אפלטון בעיני רוחו, ניתן לראות בצורה חדה את הברק המסנוור של החכמה הפילוסופית, של השיטה והסדר, שמסתיר את הריקבון הפנימי: מצד אחד בקשת צדק ושוויון תוך

ביטול מעמדות, ומצד שני – בשם אותו הצדק – פירוק ערכי הצניעות והמשפחה. אפלטון מעודד את ביטול דגם המשפחה ומוסד הנישואין. לא יהיה לאישה בעל אחד, וכך הילדים שייולדו לא ידעו מי אביהם. המסקנה ההגיונית והמפתה היא שכך כל אדם יכבד את כולם, מפני שכולם הם אבות פוטנציאליים שלו.

התוצאות ההרסניות של תפיסת אפלטון

כך סללה הפילוסופיה היוונית את הדרך המהירה לאיבוד זהות, חוסר יציבות והשחתה נוראה. אם הבנים לא יודעים מי אבותיהם, פירושו של דבר שנמחק העבר. ואם אין עבר גם אין עתיד, ומה שנשאר זה ההווה התלוש שאותו צריך למלא בריק של תאוות, שהרי רגש האחריות נעלם ואתו גם השליחות והדאגה לדורות הבאים. אכול ושתה כי מחר נמות.

האשליה הגדולה הייתה בכך שהתרבות ההלניסטית התיימרה להעצים ולשחרר את האדם החדש, כאשר בפועל היא יצרה אדם חלש הכבול ביצריו ודמיונותיו.

ז'אן ז'אק רוסו, פילוסוף צרפתי, התרעם על איבוד הטבעיות של האדם המודרני, ויצא נגד תפיסתו של אפלטון באשר לשוויון בין המינים, שלדעתו הגבירו את היצריות והדמיון ופגעו במבנה המסורתי הבריא של נפש האיש והאישה.

לדברי רוסו, האיש המודרני הוא חלש ולא טבעי, וכך גם האישה שאיבדה את טבעיותה (אמנם האלטרנטיבה שהוא מציע שגויה גם היא ואף מסוכנת, אך אבחון הבעיה של האדם המודרני בהחלט מקבל אישוש מהתהליכים המתרחשים לנגד עינינו).

אירופה של היום, שעומדת בפני משבר, היא דוגמה כואבת לחולשה החברתית והמדינית שנובעת מהתפיסות הללו.

עקירת דלתות הבית

אחת הגזירות הנוספות בתקופת היוונים הייתה האיסור להציב דלתות בפתח הבית, כדי למחוק את הכבוד והצניעות.

”כתיב” (ירמיה נ') **”כה אמר ה' צבאות עשוקים בני יהודה ובני ישראל וגו'”** ו**כתיב “גואלם חזק ה' צבאות שמו ריב יריב את ריבם למען הרגיע את הארץ והרגיז ליושבי בבל”**. אמרו בימי היוונים נתחייב מקרא זה שהערימו סוד על ישראל אמרו בואו ונחדש עליהם גזירות עד שיבעטו באלהיהם ויאמינו בע”ז שלנו. עמדו וגזרו כל בן ישראל שעושה לו בריח או מסגור לפתחו ידקר בחרב, וכל כך למה כדי שלא יהיה

לישראל כבוד ולא רשות (צניעות), שכל בית שאין לו דלת אין לו כבוד ולא צניעות וכל הרוצה ליכנס נכנס בין ביום ובין בלילה" (אוצר מדרשים [אייזנשטיין] חנוכה).

עקירת הדלתות מסמלת את ביטול הבקרה והסינון; כשאין דלת כל דבר יכול להיכנס. במילים מכובסות קוראים לזה פתיחות וחופש מחשבה, אך האמת הכואבת היא שזהו ביטוי עמוק לאובדן דרך. התורה והיהדות מעודדים לחופש ופתיחות, אך יש להבחין בין חופש מחשבתי-רוחני לבין חופש גופני ויצרי. עולם המוסר והמידות נועד לרסן את הגוף, ולבנות לו קצב חיים מסודר וטהור. בתפיסה היוונית לא נעשתה ההבחנה החשובה הזאת והחופש התפרס גם לעבר מחוזות אסורים.

'עקירת הדלתות' בולטת מאוד בעולם המדיה. האדם המודרני לא מחויב למסגרת, והגבול בין רשות היחיד לרשות הרבים מטושטש ורופף.

שוויון זכויות או טשטוש חובות?

גם המסגרת המשפחתית מצויה במשבר חריף בעידן המודרני. פתיחת הדלתות לא היטיבה עם האיש והאישה.

הרב קוק זצ"ל כותב שאנשי המדע חלוקים ביניהם האם הקידמה היטיבה עם האדם באופן כללי או פגעה בו, אך בנושא המשפחה היא פגעה בנשים ובגברים כאחד יותר משהועילה להם.

המודרנה יצרה לנו את דור ה-Y הסובל מחוסר החלטיות שמעיד על חוסר יציבות. אין ספק כי הפירוק של מבנה המשפחה הקלאסי והבעייתיות בהגדרת תפקידי האב והאם מקרין חולשה על דור הבנים.

בשם השוויון נשים מנוצלות כעוד 'כוח עבודה' בשוק, וכך הן סוחבות על גבן גם את קללת האיש - "בזעת אפך תאכל לחם". טשטוש התפקידים גורם גם להסרת האחריות אצל לא מעט גברים, וגם הם שקועים בחיי רגש ודמיון.

מבחינה חיצונית העולם דוהר קדימה, אך הפנימיות לא מבוררת ואף נמצאת בתהליך עמוק של השחתה. היכולת המדעית המרשימה רק העצימה את הדלדול הפנימי והביאה את האנושות למצב של ייאוש ואובדן דרך.

התפיסה המערבית **המטריאליסטית** - שהיא גרסה מעודכנת של התפיסה היוונית - היא התפיסה השלטת זה למעלה ממאתיים שנה. בתפיסה זו, הגוף והפרט הם מרכז החיים. ככל שגדלה היכולת המדעית היא מנוצלת להעצמת תאוותיו ודמיונותיו של האדם, שרק נחלש ונחבט בעוצמה כמו כדור בחוף הים בין תאוה מסואבת זו לאחרת.

הסכנה בחיקוי תרבות המערב

לתורת ישראל ולהלכה יש עולם ערכים בהיר ומסודר, מוסר אלוקי מדויק המוביל את האדם מישראל אל יעדו.

כאשר התפיסה המערבית משתלטת והאומה הישראלית מחקה את תת-התרבות הזאת (שהיא עצמה מרבה לתהות באשר לדרכה), זוהי מכה אנושה לישראל ולעולם כולו.

האיום הזה מסוכן יותר מהאיום הקיומי של הגרעין האיראני: הגרעין הוא איום על הגוף; ההתייוונות החדשה היא איום על הנפש!

החיקוי חסר הבקרה של סולם הערכים המערבי ששם את הגוף ואת חיצוניות החיים בראש סולם הערכים כמוהו כחיידק אלים, המכניס את גוף האומה לוורטיגו יצרי ויוצר סטייה ועיוות.

בעידן של חופש ועצמאות מדינית המלאכה נעשית קשה שבעתיים. בגלות, כאשר נרדפנו וניסו לפגוע בערכינו המקודשים, התלכדנו ומסרנו את נפשנו על ליבת חיינו. בעת הזאת אין רודן חיצוני הכופה אותנו לעבור עבירה. האויב סמוי ובא אלינו בעבותות של אהבה.

המתיוונים של אז - הרפורמים של היום

לפני כ-200 שנה, עם התקדמות הגאולה והשיבה לציון, קמה התנועה הרפורמית. עיקרה הוא בחוץ לארץ, והיא סחפה אליה איברים מדולדלים של האומה שאיבדו את תקוות הגאולה. התנועה הרפורמית מחקה מסידורי התפילה את ירושלים ואת קיבוץ הגלויות, וביקשה לערוך שינויים רדיקליים ביחס לקיום תורה ומצוות. עם הקידמה המדעית והמודרנית התגברה הנסיגה הרוחנית שביקשה לשנות את הצביון היהודי ולהתאימו לרוח הזמן.

בעיקר בארצות הברית, יחד עם "הבהלה לזהב", זכתה תנועה זו לתומכים רבים שביקשו מצע נוח ומכיל שיאפשר להם ליהנות מכל העולמות. גם המתיוונים נשבו בקסמיה של תרבות יוון שביקשה "רק" להעמיד צלם בהיכל, ולייצר תרבות של "גם וגם", גם בית מקדש וגם צלם, גם יהודי וגם "תרבותי".

האמת היא שנוסחת ה"גם וגם" מצליחה בדרך כלל לכיוון השלילי - גם ניתוק מהמצוות וגם ניתוק מארץ ישראל. אין זה מקרה שהארגונים הרפורמים המזוהים עם הניסיון לשנות את הצביון היהודי ב"מתווה הכותל" מזוהים עם השמאל הרדיקלי שתומך בעמדות הפלסטינים.

הרפורמה בדת נבעה מטעות של השוואה בין תורה למדע: כמו שהמדע משתנה

ומתקדם - כך גם התורה, ומכאן נובע שמעמד הר סיני כבר לא רלוונטי. ביחס למדע האנושי התקדמות היא אכן מבורכת, אך ביחס לתורה שהיא מן השמים מדובר בשגיאה חמורה. טעות אומללה היא להתבונן עליה בקנה מידה אנושי. התורה היא נצחית, ואם יש לנו קושי אנחנו צריכים להעמיק ולהשתנות ולא לקצוץ את מצוותיה שהן לנו סם חיים הגואל את האדם משעבודיו היצריים.

בניגוד לתנועה הרפורמית, הציונות החילונית - שבעומקה שבה אל הארץ מתוך רצון לשוב אל ה' - קיבלה על עצמה את הסטטוס קוו המפורסם, וקיבלה את מרות הרבנות הראשית, משום שהבינה בסתר ליבה שהליכה נגד התורה כמוה כהליכה נגד החיים, שהרי הקודש הוא החמצן של החול.

להדליק את לפידי המכבים

המאבק על הרוח דורש מאתנו גבורה ואומץ לב, מבט-על ואורך נשימה, אמונה הרואה את העתיד הגדול העומד מאחר כתלנו.

עלינו להדליק את לפידי האור של המכבים, שמונה אורות שיגלו את אפסותו של החושך:

אור תורה - מול חושך הספקנות,
אור האמונה - מול חושך הכפירה,
אור הצניעות - מול חושך הפריצות,
אור הגבורה - מול חושך הרפיון והחולשה,
אור הבושה - מול חושך החוצפה,
אור הענוה - מול חושך הגאווה,
אור החסד - מול חושך האדישות,
אור הכלליות - מול חושך הפרטיות,
אור האמת והיושר - מול חושך השקר והצביעות!

ככל שיתגבר האור ותתעצם הוודאות הפנימית, תתגלה אפסותו של החושך.

האור דרכו לשמח ולחמם את הלב. ככל שיתגבר אור התורה תעלם ותשקע גם העצבות התוקפת את דורנו. העצבות היא שדר ממעמקי הנפש לחוסר הנחת של הנשמה מהמזון התרבותי הקלוקל שמוגש בפניה; גם אם התיבול חזק ומגרה, כשהאוכל מקולקל הוא מכאיב ודוקר.

אומנות הציד של תרבות המערב

אומנותו של עשו – אביה הרוחני של יוון (עיי' רש"י בראשית כ"ז, ל"ט) – היא הציד. פסיכולוגיה שלמה מושקעת בציד האנושות דרך חושיה וחולשותיה, דרך יצר הסקרנות ובקשת החופש.

גם כוחו המפתה של יפת, ביופיו והדרו החיצוני, מלבה את השליטה הכמעט טוטאלית על נפש האדם המודרני.

האתגר הוא עצום מפני שהתרבות הזאת הביאה לנו הרבה תיקונים טובים ויפים, שווקים מרחצאות וגשרים, פיזיים ורוחניים. אין זה נכון להתעלם מכל הטוב שבמודרניות ששיפרה את חיינו לבלי הכר. אך זוהי בדיוק הסכנה, מפני שיחד עם הכלים המפותחים באה הרוח המקולקלת.

למשל, האינטרנט שבאותה חבילת גלישה מאפשר עולם ומלואו ופותח לנו פתחים רבים – פותח בפנינו גם את פיתחה של גיהנום – אלימות ופורנוגרפיה, מציצנות ורדידות מחשבתית.

הרב קוק זצ"ל לימדנו בכמה מקומות (אורות ישראל ה', ב; עין איה שבת א, פ"ב י"א) את החילוק הברור שצריך לעשות ביחס לתרבות יוון ואגפיה השונים: את הכלים כן, את הרוח לא.

כלומר את הטכנולוגיות ופריצות הדרך המדעיות נקבל בשמחה, אך את רוח העוועים הפרוצה והמתיירנת נשלול מכל וכל. מזון רוחני ותרבותי לעם ישראל נצרוך רק מהתורה העתיקה שלנו, שהיא חיינו ואורך ימינו!

כשהמצב מתהפך ואנחנו מייצאים לעולם טכנולוגיות ואפליקציות מדהימות כמו waze אך במקביל מייבאים את אובדן הדרך הרוחני, זהו חורבן נורא גם לנו וגם לאנושות שמצפה לאורנו.

אל לנו לרקוד לפי החליל של תרבות האנושית. לנו יש את מנגינת הנצח שלנו! אנחנו עם של "שאו מרום עיניכם". מורא שמים עלינו, ולא ניבהל ממורא בשר ודם, ה"מאיים" עלינו וירטואלית ללא הרף ומזהיר שאם אנחנו רוצים להיות בני תרבות עלינו ליישר קו עם הרוח השלטת.

האדם המודרני עומד משתאה כגמד בפני ענק מול מגדל בבל הטכנולוגי. הוא נאלם דום מול השפע, התחכום והיצירתיות הממלאים את החלל החיצוני, ובו בזמן הוא שוכח את המהות הפנימית ומשתעבד לעוצמה החיצונית והחלולה, שהופכת אותו לבור ריק ומלא בעקרבים.

קשה לעמוד מול הלחץ הזה ולא להישטף במערבולת האדירה הזאת, אך אם חפצי חיים אנחנו עלינו להתאזר בגבורה ולחלץ את נשמתנו ואת רוחנו.

ההיסטוריה שלנו מלאה בלחצים כאלה. צלחנו לא מעט דעות כוזבות ותרבויות חשוכות שחלפו כעננים אל מול השמש הנצחית של תורתנו הקדושה.

וודאות ניצחון האור על החושך

לאמיתו של דבר ההשפעה של אומות העולם עלינו והיכולת שלהן לשבש את דעתנו והתנהגותנו היא חיצונית בלבד, אך פנימיותנו לא נפגמה כהוא זה. עולה תמימה אומתנו, אשר לא עלה עליה עול, 'בתולה ואיש לא ידעה' (ראה אורות התחיה ס"ג, אורות ישראל ה'ו).

הידיעה הזאת יקרה מפז מפני שהיא מעמידה בפנינו פרופורציות נכונות. היא מאירה את עינינו **בקלות הריפוי** של מחלת הדור, שהיא שטחית וחיצונית בלבד, אך כל עוד לא יעמוד על אופיו יסבול הוא והעולם כולו, כי כשהלב מפרפר מחוסר חמצן, הגוף כולו בסכנה.

אנחנו בקרב על הזהות היהודית והצביון הרוחני של מדינת ישראל. הסוף ברור. בוודאי נגיע ליעד של מקדש, נבואה ומלכות בית דוד. אך לעת עתה כוחות אדירים מעכבים את הטובה מלהופיע. לשם כך נדרש מכל מי שיראת ה' בליבו להגביר חיילים, להוסיף אומץ לב אמיתי הבא מעדינותה וטהרתה של תורה. אין לנו את הפריבילגיה לעמוד כצופים מן הצד. זה הבית שלנו, זהו בית אלוקים, ואל לנו לחשות מול אלה המבקשים לסגור את שער השמיים.

חתימה

במגילת אנטיוכוס מתואר הקרב הקשה בו נפל יהודה המכבי, המצביא והמנהיג הגדול. בסיומו חוזרים הלוחמים מיואשים ונפולי רוח, אבלים על מות המנהיג ששקול כנגד כולם. אז קם מתתיהו ויוצא יחד עמם למלחמה באומרו: **"אני אצא עמכם ואלחם בעמים פן יאבדו בית ישראל, ואתם נבהלתם על אחיכם?"**

ספינת הגאולה שלנו, מדינת ישראל ראשית צמיחת גאולתנו, מקבלת נצנוץ ממגדל הפיקוח שבחוף המבטחים בו יושבים מתתיהו וכל גדולי הרוח של אומתנו לדורותיהם. הם מאותתים לנו שלא להיבהל ולא לאבד כיוון. צריך להחזיק את ההגה היטב. גם אם הגלים סוערים וכמעט מתגברים לנפץ את ספינתנו לא נשוב לאחור, לא נסוג לגלות הקורצת והמתעתעת, לנו יש חזון, אנחנו בני אל חי!

"הנשמה שלנו גדולה היא, חזקה ואדירה, חומות ברזל היא משברת, הרים וגבעות היא מפוצצת, רחבה היא מרחב אין קץ, אי אפשר לה להתכוץ, מוכרחת היא להתפשט, על כל אלה מליוני הנפש הישראליות שלנו, בכל דרגותיהם, בכל עליותיהם וירידותיהם, בכל ההרים שעלו שמה ובכל העמקים שירדו שמה, בכל מרומי קרת שהם עומדים שמה בראש מורם, בכל החורים אשר התחבאו שמה, מעוצר בוז וקלון, עמל ויגון, בכולם בכולם נשמתנו תתפשט, את כולם תחבק, אח כולם תהיה ותעודד, את כולם תשיב למקום בית חיינו. מי אלה כעב תעופינה וכיונים אל ארובותיהם."

(אורות ישראל ג'א)

היוונים ניסו להוציא את הקדושה מן הקודש, להכפיף את הדעת לאנושיות ולטבע המוגבל, תפיסת עולמם הצליחה להיכנס למקדש ולטמא את השמן; את הדעות ואת המידות, כוחה של תפיסה מסנוורת זו רב מפני שהיא נתפסת כנאורה, אך חז"ל קראו לה חשך! וחושך על פני תהום - זו יון.. שהחשיכה עיניהם של ישראל בגזירותיהם.. (מדרש)

רמז נתנו לנו בספרים הקדושים לראשי תיבות חשך: חמור, שור, כלב! הוא אומר שיטה חשוכה זו של יון הולידה חומרנות (חמור) כוחנות (שור) ועזות פנים (כלב).

המבחן של התרבות הוא בתוצאה, האם היא מרוממת או מביאה את האנושות לפני תהום נורא.

בני האור אנו, לנו יש את המימד של הקודש! שיקול דעתם האנושי לא יבין זאת, וטעות גדולה לנסות ולהסביר את הקודש בשפת החול..

אל לנו להיבהל מהקושיות של ה"נאורים" זר לא יבין את לשוננו.

נחזיר את הקדושה לקודש!

המערכה על משפחה

דרישות הלהט"ב בחקיקה

בשנים האחרונות מנהלים ארגוני הלהט"ב קמפיין אגרסיבי לערעור מעמד המשפחה המסורתית, ודורשים הכרה מלאה בזוגות מאותו המין כתא משפחתי.

המאבק האגרסיבי של הארגונים בא לידי ביטוי בהשתקה אלימה של כל מי שמעז להגיד את הדבר הכי פשוט וברור – משפחה זה אבא, אמא וילדים,

המאבק הזה פוגש אותנו לצערנו גם בחוצות הערים, בניסיון לנרמל את אורח החיים הלא נורמלי הזה, ולהכריז בקול גדול בחוצות העיר, מדי שנה, שיש לתת מקום לשיגעון.

את המאבק הזה אנחנו גם פוגשים, כמו שפגשנו בקיץ האחרון, בהתגייסות כמעט מוחלטת של כלי התקשורת, שהפעילו לחצים על עסקים שיסייעו למחאה, ושלא שואלים את השאלות הכי פשוטות – מה עם שמירה על כבודן ושלומן של הנשים? מה עם טובתם של הילדים? מדוע גורמי המקצוע מתנגדים לאורך כל השנים ליצירת מסגרות חיים מעוותות שכאלו?

בקיץ האחרון ראינו התגברות של המאבק, במחאת הארגונים על חוק הפונדקאות, בדרישה לתת גם לזוגות מאותו המין את האפשרות להיות הורים, כאשר כל השיח מדבר אך ורק על רצונם והנאתם של אותם 'הורים', בלי שום מילה על אחריות כלפי הילדים, על ערכה של משפחה ועל המשכיות הדורות.

בתקופה האחרונה אנו פועלים על מנת להעמיד את המשפחה, את הנורמליות, במרכז, ובמפעילות אנו פוגשים יותר ויותר את הבריאות הציבורית מתעוררת, יותר ויותר אנשים חשים מאיסה בניסיון לפגוע במשפחה ולכפות עלינו צורות חיים חדשות ולא נורמליות.

ברור לנו שבסופו של יום הבריאות תנצח, ואנו משתדלים היום להרים גבוה את דגל המשפחה, לקרוא בקול גדול – יש לשמור ולחזק את המשפחה, את הרכבה והמבנה הבריא והנורמלי שלה, ולא לתת לארגונים קיצוניים המייצגים קבוצה קטנה של אנשים לעוות את חיינו ולשבש את ערכינו.